

1. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΡΟΥΒΙΝΣΤΑΪΝ, μετά βιογραφίας (έν σελ. 81).

2. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΓΟΡΑ. Εἰκὼν J. Rosier (έν σελ. 85). Ὁ Διαγόρας ἐκ τῆς πόλεως Ἰαλύσου τῆς νήσου Ρόδου, ἀκράσας περὶ τὰ μέσα τῆς πέμπτης πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος, ἦτο ὡς πυγμάχος εἰς ὅλους τοὺς μεγάλους ἑλληνικοὺς ἀγῶνας τοσοῦτον περιφανῆς καὶ ἐνδοξος νικητῆς, ὥστε καὶ ὁ Πίνδαρος ἐξύμνησεν αὐτὸν ἐν τινὶ ᾠδῇ του. Ὁμοίαν δόξαν καὶ κλέος, ὡς νικηταὶ ἐν τοῖς ἑλληνικοῖς ἀγῶσιν, ἐκτήσαντο καὶ οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἔγγονοι τοῦ Διαγόρα, οὕτως ὥστε ἰδρῦθησαν ἐν Ὀλυμπίᾳ πρὸς τιμὴν τοῦ Διαγόρα καὶ τῶν ἀπογόνων του πέντε ἀνδριάντες, ἐκ τῶν βάθρων τῶν ὁποίων ἐν λείψανον ἀνευρέθη καὶ σώζεται μέχρι τοῦ νῦν. Ὅτε οἱ δύο πρεσβύτεροι υἱοὶ τοῦ Διαγόρα ἐνίκησαν εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς ἀγῶνας, ἔλαβον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν τὸν περιδοξὸν αὐτῶν πατέρα καὶ ἤγαγον αὐτὸν θρίαμβευτικῶς διὰ μέσου τῆς πανηγύρεως, τοῦθ' ὅπερ παρὰ τοῖς Ἕλλησι τότε ἐδωρεῖτο ὡς ἡ ὑψίστη τιμὴ καὶ ἡ μεγίστη εὐτυχία. Τὸν θρίαμβον τοῦτον παριστᾷ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Λέγεται δὲ ὅτι κατὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην Λακεδαιμόνιος τις ἀνέκραξεν: «Ἀπόθανε, ὦ Διαγόρα, διότι εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν δύνασαι ν' ἀνέλθῃς!»

3. ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΝ ΕἰΔΥΛΛΙΟΝ, ἱχνογραφία ὑπὸ A. Zick (έν σελ. 89). Ὁ ποιμενικὸς βίος ἀείποτε ἐδωρεῖται παρὰ πᾶσι τοῖς πεπολιτισμένοις λαοῖς τῶν τε ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων χρόνων ὡς ὁ κατ' ἐξοχὴν ποιητικὸς, ὡς ὁ ἀπολαύων τῆς ἀμύγους ἐκείνης εὐτυχίας, ἦν παριστᾷ ἡμῖν ἡ εἰδυλλιακὴ ποίησις. Παρὰ τῷ ποιμενικῷ βίῳ διέτριβεν ἐντροφῶσα ἡ φαντασία τοῦ Θεοκρίτου, ὅστις εἶνε τὸ ἀμίμητον πρότυπον τοῦ εἶδους τούτου τῆς ποιήσεως, καὶ πρὸς τὸν ποιμενικὸν βίον, ὡς πλήρη εὐδαιμονίας καὶ ἀδωότητος, πλήρη ψυχικῆς ἡρεμίας καὶ γαλήνης, ἀτενίζουσι νοερώς μετὰ πόθου αἱ ἐκ τῆς πεζότητος τοῦ πολιτισμοῦ ὑπερκορεσθεῖσαι καὶ καταπεποιημένα ψυχὰ ὅλων τῶν αἰώνων. — Μίαν σκηνὴν ἐκ τοῦ βίου τούτου, ὑπὸ τὴν ποιητικωτάτην αὐτοῦ ἔποψιν, παριστᾷ καὶ ἡ ἡμετέρα εἰκὼν. Παρὰ τῷ κελαρύζοντι ρεῖθρῳ μεταξὺ τῶν πετραδῶν κλιτύων τοῦ βράχου, κάθηται ὁ νεαρὸς ποιμὴν, ἐστηριγμένος πρὸς τὸν κορμὸν μεγάλου τινὸς δένδρου, καὶ παίζει εἰς τὴν σύριγγα ἀπλὴν τινα καὶ μονότονον μελωδίαν. Πλησίον του κάθηται ἡ νεαρὰ αὐτοῦ σύγτροφος ἀκρωμένη ἐν μακαρίᾳ ἀπολαύσει τῶν ἡχων τοῦ ποιμενικοῦ τούτου ὁργάνου, καὶ τὴν φράϊαν κεφαλῇν μὲ τὴν μακρὰν ζανθὴν κόμην ἔχουσα ἐστεμμένην διὰ τοῦ στεφάνου, ὃν ἐκεῖνος τῇ ἐπλεξεν ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς κοιλάδος. Εἰς τὸ βάθος τῆς εἰκόνης διακρίνομεν τὴν βόσκουσαν ἀγέλην λουομένην ἐν τῷ ἀπλῆτῳ φωτὶ τοῦ μεσημβρινοῦ ἡλίου.

4. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΦΙΛΙΠΠΟΣ, ΔΟΥΞ ΤΗΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ (έν σελ. 92). Ὡς ἐκ τοῦ ἡμερησίου τύπου τυγχάνει ἤδη γνωστὸν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις, ὁ Ὁρλεανίδης πρίγκηψ Λουδοβίκος Φίλιππος, προσελθὼν τῇ 7. φεβρουαρίου, μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἐνθλυκίωσίν του, εἰς Παρίσιους ὅπως ἐκτελέσῃ τὴν στρατιωτικὴν αὐτοῦ ὑπηρεσίαν, συνελήφθη τῇ ἐσπέρᾳ τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ δικασθεὶς τῇ 12. φεβρουαρίου ἐπὶ παραβάσει τοῦ περὶ ἐξώσεως τῶν πριγκίπων νόμου, κατεδικάσθη εἰς διετὴ φυλάκισιν. Ἦδη δὲ ἀγγέλλεται ἡ ἀποφυλάκισις τοῦ Ὁρλεανίδου πρίγκηπος. Ὁ Καρνῶ διὰ διατάγματος

ἐχάρισε τῷ νεαρῷ πρίγκηπὶ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ποινῆς του, κυβερνητικοὶ δὲ ὑπάλληλοι ᾠδήγησαν τὸν ἀποφυλακισθέντα πέραν τῶν συνόρων. Ἀπερχόμενος τῆς Γαλλίας ὁ πρίγκηψ ἀπῆλθινε πρὸς τοὺς στρατευσίμους τῆς ἀπογραφῆς του τὴν ἐξῆς προκήρυξιν:

«Προσφιλεῖς μου ἡλικιώται,

Παρακάλεσα ὅπως μοὶ ἐπιτραπῇ νὰ ἐκπληρώσω τὴν τριετὴ στρατιωτικὴν θητείαν μου. Ἀντὶ δὲ πάσης ἀπαντήσεως μὲ κατεδίκασαν εἰς διετὴ φυλάκισιν. Δὲν ἐρεμψιμοίρησα. Ἐτι πρὸ τῆς λήξεως τῆς ποινῆς μου μ' ἐπανάγαγον εἰς τὰ σύνορα τῆς χώρας. Ἡ ἀπονειμνηθεῖσά μοι χάρις μὲ παραδίδει αὐθὺς εἰς τὰς ὁδύνας τῆς ἐξορίας· οὕτω δὲ μόνον τὸ εἶδος τῆς αἰχμαλωσίας μου μεταβάλλεται. Ἡ ἀπόφασίς μου μένει εἰσέτι ἡ αὐτή: Οὐδὲν θὰ δυνηθῇ νὰ με πείσῃ ὅπως παραιτηθῶ τῆς ἐλπίδος καὶ τοῦ πόθου τοῦ νὰ ὑπηρετήσω τῇ πατρίδι. Τὴν θέσιν, ἣν ὠνειροπόλησα ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ, μεταξὺ ὑμῶν, παρὰ τῇ σημαίᾳ, φυλάξατέ μοι σεῖς. Ἐγὼ θὰ ἐπανέλθω, ἵνα τὴν καταλάβω! Ὅλος ὑμέτερος, διὰ τὸν Θεὸν καὶ διὰ τὴν Γαλλίαν. — Φίλιππος, δούξ τῆς Ὁρλεάνης.»

Ὁ πρίγκηψ ἐπεσκέφθη ἐν Βρυξέλλαις τὸν βασιλέα Λεοπόλδον, ὅστις ὑπεδέξατο αὐτὸν μετὰ πατρικῆς στοργῆς, εἰτα δὲ ἀπῆλθε πρὸς τὴν οἰκογένειάν του εἰς Λονδίνον, συνοδευόμενος ὑπὸ πολλῶν πολιτικῶν του φίλων.

Ὁ Λουδοβίκος Φίλιππος Ῥοβέρτος δούξ τῆς Ὁρλεάνης, ὁ πρεσβύτερος υἱὸς τοῦ κόμητος τῶν Παρισίων, ἐγεννήθη τῇ 6. φεβρουαρίου 1869 ἐν Twickenham.

5. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ RIBOT, ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας, ἐγεννήθη τῇ 7. φεβρουαρίου 1842 ἐν Saint-Omer καὶ τῷ 1864 ἔλαβε τὸ διδακτορικὸν τοῦ δίπλωμα ἐν τῇ νομικῇ, καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ ἐξασκεῖν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα. Τῇ 2. μαρτίου 1870 ὁ νεαρὸς δικηγόρος διαώρισθη ἀντεισαγγελεὺς καὶ ἔλαβε λίαν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὴν ἰδρυσιν τῆς ἐταιρείας τῆς συγκριτικῆς νομοθεσίας. Τῆς ἐταιρείας ταύτης διέτελεσε καὶ πρόεδρος μέχρι τοῦ παρελθόντος ἔτους. Τὸν μάρτιον τοῦ 1875 προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργοῦ Dufaure ὡς τμηματάρχης τοῦ ὑπουργείου τῆς δικαιοσύνης. Ἐν ἔτει 1876 κατὰ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ Dufaure ἔδωκε τὴν παραιτήσιν του καὶ ἐτράπη αὐθὺς εἰς τὸ δικηγορικὸν στάδιον. Τῇ 7. ἀπριλίου 1878 ἐξελέγη βουλευτὴς ἐν Boulogne-sur-Mer καὶ ἐτάχθη εἰς τὸ ἀριστερὸν κέντρον. Ἐπανειλημμένως ἀντεπεξῆλθε κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Γαμβέττα καὶ τοῦ Jules Ferry ἐν δημοσίᾳ τῆς βουλῆς συνεδριάσει. Ὡς ἐξοχος ῥήτωρ καὶ δεινὸς διαλεκτικὸς εἶνε φοβερός τοῖς ἀντιπάλοις αὐτοῦ, ὅσας δὲ ἀνέρχεται ἐπὶ τὸ βῆμα, μετὰ μεγάλης πάντοτε εὐλαβείας ἀκούονται ὑπὸ τῆς βουλῆς οἱ λόγοι τοῦ εὐγλώττου τούτου ἀντιπροσώπου τοῦ λαοῦ. — Ὁ Ribot, ὡς καὶ πάντες σχεδὸν οἱ συναδελφοὶ του, διέπρεψε καὶ ὡς συγγραφεὺς καὶ ὡς δημοσιογράφος. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ ἀναφέρομεν ἐνταῦθα τὴν «βιογραφίαν τοῦ λόρδου Erskine». Πρὸ τινων ἐτῶν ὁ Ribot εἶχεν ἰδρῦσιν τὸ περιοδικὸν «Le parlement», τοῦ ὁποῦ συνεργάται ἦσαν πολλοὶ διαπρεπεῖς συγγραφεῖς καὶ ἐπιστήμονες. Ὁ νέος ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῆς Γαλλίας διακρίνεται ἐπὶ σπανίᾳ ὀξύτητι πνεύματος, πολλῇ καὶ ἐμβριθεῖ κοινοβουλευτικῇ πείρᾳ καὶ μεγάλῃ μετριοπαθείᾳ ἐν τοῖς πολιτικοῖς καὶ δημοσκευτικοῖς αὐτοῦ φρονήμασι.